

Mózes imádsága

Köszöntés: „Figyelj rám, és hallgass meg, Uram, mert nyomorult és szegény vagyok! Tartsd meg életemet, mert én a te híved vagyok! Istenem, szabadítsd meg szolgálodat, aki benned bízok! Légy kegyelmes, Uram, mert hozzád kiáltok mindennap. Örvendeztesd meg szolgálod lelkét, mert utánad vágyódik a lelkem, ó, Uram! Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak. Hallgass, Uram, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra! (Zsolt 86,1b-4)!” Ámen.

Gyülekező ének: 119. zsoltár: 1-4.: „Az oly emberek nyilván boldogok...”

Fennálló ének: 153. dicséret: „Ó mely boldog ember az...”

Fő ének: 238. dicséret 1-7. versei: „Teremtő Istenünk...”

Előfohász: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenlegi gonosz világból Istennek, a mi Atyánknak akarata szerint. Övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen (Gal 1,3-5).”

Lekció: Mózes II. könyve 34. rész 1-9. versei: *„Azután azt mondta az Úr Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat! Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéseket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél. Reggelre légy készen! Aztán jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elém a hegy csúcsán! Ne jöjjön fel veled senki, ne is mutakozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében! Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, majd korán reggel fölment a Sínai-hegyre, ahogyan megparancsolta neki az Úr, és kezében vitte a két kőtáblát. Ekkor szállt felhőben az Úr. Mózes pedig odaállt mellé, és segítségül hívta az Úr nevét. Elvonult előtte az Úr, és így mondta azt ki: Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja irgalmát ezer nemzedéken át, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétkeket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiakat és a fiak fiait is három, sőt négy nemzedéken át. Mózes sietve a földig hajolt, leborult, és ezt mondta: Ó, Uram, ha elnyertem jóindulatodat, járj közöttünk, Uram! Mert bár keménynyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket!”*

Előima: Könyörülj rajtunk, szerető mennyei Atyánk Jézus Krisztus által, hiszen Te mindig érthető módon szólsz hozzánk, de szívünk nehezen teljesíti akaratomat.

Hálásak vagyunk Neked, hogy kegyelmed elég minden bűnünkre, és hálátlanságunkat mindennap olyan tettekké változtatod, amelyek mások javát szolgálják. Nem mi, hanem Te vagy nagy és hatalmas bennünk. Nem mi, hanem Te vagy irgalmas. Megvalljuk Neked, hogy nem vagyunk képesek mindent elhagyni, még akkor sem, amikor ma erre hívsz bennünket, de keresünk Téged és várjuk segítségedet, mert vágyunk az üdvösségre. Te vagy az urak Ura és a királyok Királya, Nálad van az irgalom és a békesség. Gyengeségünkben dicsőítünk Téged. Nyomorúságunkban is magasztalunk, és odaállunk azok mellé, akik sírnak; testvérei akarunk lenni mindazoknak, akiknek élete tele van könnyekkel, akiket terhek nyomnak, akik lelkileg megbénultak, árvák és nélkülözik szeretetedet. Hadd legyen figyelmességünk mások segítségére, kérünk, támogass ebben élő Igéddel és Szentlelkeddel. Hadd szerezzon örömünk örömet másoknak, hadd szolgáljunk szavainkkal az életnek, hadd legyen jelenlétünk mások segítségére, kérünk, segíts ebben saját vezetéseddel és irányításoddal. Adj erőt, drága Krisztus, hogy bizonyosságot tehessünk ott, ahol élünk. A Szentlélek erejével formáld életünket, és kérünk Téged, lelkünk Éltetője és Gyógyítója, hogy vezess oda, ahol szükség van ránk. Urunk nevében. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 501. zsoltár 5.6. verse: „Adjad, hogy tégedet...”

Textus: Mózes II. könyve 34. rész 8-9. versei: *„Mózes sietve a földig hajolt, leborult, és ezt mondta: Ó, Uram, ha elnyertem jóindulatodat, járj közöttünk, Uram! Mert bár keménynyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket!”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Amikor az ember arca a földet érinti, akkor borul le teljesen az Úr előtt. Mózes számára az Úr előtti leborulás mindennapi valóság, hiszen mély kapcsolata van Vele. Mózes úgy cselekszik, ahogyan a szívében elhatározta. Lehajol egészen a földig, és gyorsan teszi ezt, mert számára Isten fensége nyilvánvaló. Az Úr nagysága és Isten ereje nyilvánvaló Mózes előtt. Nem tekint félre, amikor imádkozik, hanem azonnal cselekszik, mert ez a leborulás mindent jelent számára. A föld érintése az arccal a zsidó nép számára nem volt szokványos. A makacs nép nem borult le akárki előtt. Mózes mély leborulása tiszteletének és imádásának megvallása. Gyorsan leborulni annyit jelent, mint elfogadni Isten szentségét, és azelőtt teljesen megalázkodni. Istennél lakozni éppen ezt jelenti:

közvetlen hódolat. Nem véletlen, hogy Mózes ezt írja, és mi mint himnusz énekeljük: *„Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre (Zsolt 90,1).”* A Bibliában azt olvassuk, hogy Ábrahám többször leborult: például amikor három férfit – Istent angyalok alakjában – fogadott Mamré tölgyesében (IMóz 18), és amikor a hettitákkal beszélt, hogy vegyen tőlük sírhelynek valót (IMóz 23). József testvérei valóban leborultak József előtt, aki Egyiptom kormányzója lett, ahogyan arról az IMóz 42,6–7-ben olvasunk: *„József volt Egyiptom kormányzója, az ő parancsára árulták a gabonát minden népnek. Amikor testvérei megérkeztek hozzá, arcukkal a földig borultak előtte. József, amint meglátta testvéreit, felismerte őket, de nem mutatta ki, és keményen beszélt velük, mint idegenekkel. Megkérdezte: »Honnan jöttetek?» Ők így feleltek: »Kánaánból, hogy élelmet vásároljunk.«”* Ez az esemény József álmainak beteljesedése volt, melyekben látta, hogy családja egy nap tisztelettel meghajol előtte. Az Újszövetségben csak a napkeleti bölcsek jöttek leborulni Isten Fiához, ahogyan Heródesnek is mondták, és meg is tették: *„Amikor meglátták a csillagot, igen nagy öröm töltötte el őket. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Földre borultak, és imádták Őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak Neki: aranyat, tömjént és mirhát (Mt 2,10–11).”* A Szentírás tanúsága Mózesről óriási. Amikor Áron és Mirjám zúgolódnak Mózes ellen, maga Isten mondja róla: *„Mózes pedig igen alázatos ember volt, a legszelídebb minden ember között a földön (IVMóz 12,3).”* Mózes élete végén pedig ezt olvassuk: *„Nem támadt többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, akivel színről színre ismerte meg magát az Úr. Senki sem volt hozzá hasonló a jelek és csodák dolgában, amelyekre az Úr küldte őt Egyiptomban a fáraó, minden szolgája és egész országa előtt (VMóz 34,10–11).”* Jézusban látjuk ezt a mély alázatot, amikor imádkozik. Tőle kell megtanulnunk, és azoktól, akik ezt az alázatot az Ő kezéből vették. Szelídnek és alázatos szívűnek lenni. Lehajolni egészen a földig csak az alázatos ember tud. Színről színre nézni Istenre csak az képes alázattal, aki őszintén imádkozik

Hozzá. Mózes másodszor is, Isten vezetése és parancsa szerint, elkészíti a kőtáblákat. Mindent az Úr parancsa szerint tesz. Semmit nem hagy el, és nem hátrál meg a vereség után sem, hanem imádkozik, gyorsan leborul egészen a földre, hogy kimutassa az Úr előtt: imája a szívéből fakad népéért. Igen, a makacs népért is imádkozni kell. Mi megsértődünk. Mi hűtlenek leszünk. Mi elmegyünk, de Mózes, aki színről színre látta az Urat, imádkozik. Az az ember tapasztalja meg Isten csodáit és ígéreteinek beteljesedését, aki leborul Isten előtt. Jézus a Miatyánkban erre tanít bennünket (lásd Mt 6,9–13). Jézus a főpapi imában erre tanít bennünket (lásd Jn 17). Isten kegyelmét nem kell „megnyerni”. Isten irgalmasságát nem kell „kikönyörögni”. A két kőtábla Krisztus által beteljesedett, a törvény Jézusban teljesedett be, mert Benne látjuk a mennyi irgalmát, Benne jelent meg Isten üdvözítő ereje. Krisztus halálával beteljesedett a mi üdvösségünk. De Mózes imádsága egyedülálló abban, hogy őszinte és a szívből fakad, amely hitt az Úrnak és cselekedeteinek. Mózes rendíthetetlen bizalom vezeti újra és újra az Úr elé, és megvallja: a makacs nép nem élhet túl, ha Isten nincs velük. „Járj közöttünk!” Milyen egyszerű ez, és mégis milyen sokszor nem tudjuk kimondani. Kívánjuk Isten jelenlétét, de kérni, hogy járjon közöttünk, az már nehéz nekünk. Kikényszerítjük Isten bőkezűségét, irgalmát, de kérni, hogy szüntelen jelen legyen, már nem engedi a mi büszkeségünk, kérkedésünk, makacs életünk. Hogyan íránk le imádságos kapcsolatunkat az Úrral? Csak segélykérések? Csak kívánságok, hogy mit akarunk, hogyan intézze el, mit, miért tegyen meg nekünk? Isten nem automata, amelyből azt kapjuk, amit kiválasztottunk és „kifizettünk”. A bűnbocsátó cédulák nem segítenek. Az Úr szentségéhez való egyetlen hozzáférés az őszinte és alázatos szív. Az egyetlen belépés a szentélybe az, ha lejövünk a világ magaslatairól, és leborulunk, gyorsan és igazán. Itt a képmutatásnak nincs helye. Az imameghallgatás kulcsa az őszinteség és alázat. Az elfogadás kulcsa a hódolat és a belső állapot igazsága. Isten, aki a szíveket vizsgálja, előle nem lehet elfutni. Isten előtt nem menekülsz,

kedves testvérem. A világ előtt tetteheted magad és zúgolódhatsz. A világ előtt kiabálhatsz. A világ előtt akár le is ülhetsz a földre, de Isten előtt csak az őszinteség és az alázat segít a változásban. Mózes a második utat választja. Mózes a második elfogadást választja. Mózes a bűnbeesés, az aranyborjú, a teljes vereség, a hihetetlen akadályok után is imádkozni kezd. Mindent elkészít Isten utasításai szerint, és leborul. Nem kontrollálja magát, elengedi a köteleket, ázni kezd addig, míg meg nem vallja bűnét. Szavai egyszerűek, tudja, hogy le kell tennie azt, hogy minden nap „megrendelje” magának saját stressz-szendvicset. Neki már nem elég az utcai „gyorsétel”. Neki már az utcai megállásoknak sincs értelme, visszavonul a szolgálat után saját imakamrájába, és „felnyitja” élete új fejezetét, mindent megvall az Úr előtt, és a csúf, szennyes dolgokkal kezdi. Az imádság ma is a legnagyobb kiváltság, amit az Úrtól kaptál: alázd meg magad Előtte, és légy Őhöz őszinte. Az imádság ma is a legerősebb fegyver, amelyet bármikor használhatsz. Az imádság ma is a leghatékonyabb forródrót ég és föld között. Az imádság ma is a legbiztonságosabb horgony az élet viharos hullámai között. Az imádság a lelkünk ki- és belélegzése. Kedves Testvérem! Ne gyötörd lelkedet kételyekkel! Kedves Testvérem! Ne lépj be lelki harcokba páncél nélkül, hanem mosakodj be! Fordítsuk figyelmünket Arra, Aki cselekszik, és hívjuk magunkhoz! Járj közöttünk! Jöjj az osztályomba, ahol olyan különbözőek vagyunk! Jöjj a munkahelyi közösségembe, hogy egy húron pendüljünk! Jöjj hajlékomba, hogy ne legyek egyedül! Jöjj közénk, bűnösök, nyomorultak, leprások, betegek, fösvények és gögösek közé! Jöjj, mert nélküled nem bírjuk! Jöjj, mert Veled könnyebb és teljesebb lesz! Jöjj! Őszinte kiáltás az Úrhoz! Ez az. Ez az igazi terv, amely megold minden emberi fejtörőt. Kiáltunk őszintén az Úrhoz, és Ő jön, mert nála van kegyelem, irgalom és segítség. Krisztusban parancsolt és megmentett bennünket, kiragadott a gonosz hatalmából, és áldott életet kínált, örömmel tölti meg, hogy többé ne a törvény uralkodjon tagjainkban, hanem az élet evangéliuma ébresszen szabadságra, ahol a lélek nem gyötri halálra önmagát,

hanem őszintén megvallja bűneit, és elmondja az Úr előtt az egyén és a keresztyén közösség állapotának igazságát. Isten válasza Krisztus. Két kőtábla helyett a szeretet kettős parancsa. Ha Őt választjuk, minden más lesz, biztosabb és könnyebb. Dobd el a saját álarcodat, fogadd el Jézus könnyű terhét, és meglátod, hogy Istennel élni, felebarátodat szeretni és a bűn ellen küzdeni a menny áldása, mert Ő a saját tulajdonának tekint téged. Ámen.

Utóima: „Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmat és dicsőségedet. Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádva emelem föl kezem (Zsolt 63,2-5).”

„A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen (Jel 22,17)!”

„Testvéreim, amikor a dicsőséges Urunkba, Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók (Jak 2,1).”

„A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz,... (Róm 12,9).”

„De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket (Zsid 6,11-12).”

„Ő testi élete idején könnyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki. Mert Isten őt Melkisédek rendje szerint való főpapnak nevezte (Zsid 5,7-10).”

Adakozás: A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek – tudtukon kívül – angyalokat vendégeltek meg (Zsid 13,2).”

Áldás: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok (IPt 5,7).”

Záró ének: 450. dicséret: „Drága dolog az Úr Isten dicsérni...”